

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Desfășurarea procedurii alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Ca regulă, colegiile de conducere ale instanțelor îndeplinesc rolul de comitete electorale locale, însă printre atribuțiile acestora nu intră și aceea prevăzută de art. 5 alin. 8 din Hotărârea CSM nr. 327/2005, neputând desemna judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură care face parte din comitetul electoral local, pentru a prezida adunarea generală a judecătorilor.

(Curtea de Apel Brașov - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 465/R din 31 ianuarie 2013, Dosar nr. 6109/62/2012)

Asupra recursului de față,

Curtea constată că prin sentința civilă nr. 5491/CA din 17 octombrie 2012, pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. 6109/62/2012 s-a respins excepția de nelegalitate a Hotărârii nr. 13 din 28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București invocată de reclamanta A.D..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 13 din 28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București s-a decis că din Comitetul electoral local al Curții de Apel București va face parte judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, respectiv domnul judecător T.C.M. și că Adunarea Generală a judecătorilor Curții de Apel București va fi prezidată de următorul judecător cu cea mai mare vechime în magistratură, respectiv de domnul judecător S.L..

Potrivit art. 49 alin.1 din Legea nr. 304/2004, în cadrul fiecărei instanțe

funcționează un colegiu de conducere care hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței și îndeplinește atribuțiile prevăzute de art. 41.

Dispozițiile art. 16 alin. 2 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor CSM aprobat prin Hotărârea nr. 327/2005 a Plenului CSM dispun că „...După deschiderea adunării generale, președintele comitetului electoral, ... stabilește care dintre judecătorii sau procurorii prezenți care nu și-au depus candidatura la funcția de membru al Consiliului superior al Magistraturii are cea mai mare vechime în funcția de judecător sau procuror. Judecătorul sau procurorul în cauză preia conducerea de la președintele comitetului electoral și prezidează adunarea”.

Numirea prin hotărârea colegiului de conducere a judecătorului care va prezida adunarea generală a judecătorilor nu încalcă prevederile legale precizate. Hotărârea a fost luată în vederea desfășurării în bune condiții a procedurii

electorale de alegere a membrilor CSM și se circumscrie atribuțiilor legale ale Colegiului.

Hotărârea Colegiului de Conducere din 28.03.2011 a stabilit că domnul judecător T.C.M. care are cea mai mare vechime în magistratură să facă parte din Comitetul electoral local și în ședința adunării generale s-a achiesat la dispozițiile acestei hotărâri și s-a predat conducerea adunării generale următorului judecător cu cea mai mare vechime în magistratură domnul judecător S.L..

Chiar dacă nu există o incompatibilitate între calitatea de președinte al Adunării Generale a Judecătorilor și cea de membru al Comitetului electoral local și domnul judecător T.C.M. ar fi trebuit să prezideze și adunarea generală a judecătorilor, desemnarea ca președinte al adunării generale a domnului judecător S.L. următorul judecător cu cea mai mare vechime în magistratură s-a luat în considerare art. 5 alin. 8 din Hotărârea nr. 327/2005 și art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004.

De altfel, contrar susținerilor autoarei excepției, normele legale pretins încălcate nu sunt imperative, nefiind prevăzută sancțiunea în caz de neconformare, ci dispozitive, protejând un interes particular, cel al judecătorilor Curții de Apel București care în adunarea generală au fost de acord cu dispozițiile hotărârii colegiului de conducere cu privire la persoana care prezidează ședința adunării generale.

Față de aceste considerente de fapt și de drept, în temeiul prevederilor art. 4 din Legea nr. 554/2004 a respins excepția de nelegalitate invocată de A.D..

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal recurenta reclamantă A.D., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie și solicitând admiterea recursului și în consecință, modificarea sentinței atacate în sensul admiterii excepției de nelegalitate cu

privire la Hotărârea nr. 13 din 28.03.2011 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, cu cheltuieli de judecată.

Criticile invocate constau în următoarele:

Sentința instanței de fond, în ceea ce privește soluționarea excepției de nelegalitate a Hotărârii nr.13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii - motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.

Instanța de fond a încălcat și aplicat greșit în speță prevederile cuprinse în Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și prevederile Regulamentului din 2005 pentru alegerea membrilor CSM.

Instanța de fond în mod greșit a reținut că numirea, prin hotărârea colegiului de conducere, a judecătorului care va prezida adunarea generală a judecătorilor nu încalcă prevederile cuprinse în Legea nr. 304/2004, Legea nr. 317/2004 și art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM

Recurenta a solicitat instanței de recurs a observa că, raportat la art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM, președintele Adunării generale a judecătorilor pentru desemnarea candidatului la alegerea membrilor CSM nu este numit de Colegiul de Conducere al unei instanțe, înaintea de data ținerii adunării, ci dimpotrivă, este desemnat după deschiderea adunării de către președintele Comitetului electoral local.

Dispozițiile art.16 alin. 2 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor CSM, aprobat prin Hotărârea nr. 327/24.08.2005 a Plenului CSM dispun fără echivoc că „...După deschiderea adunării generale, președintele comitetului electoral, respectiv judecătorul sau procurorul care îi ține locul, stabilește

care dintre judecătorii sau procurorii prezenți care nu și-a depus candidatura la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii are cea mai mare vechime în funcția de judecător sau procuror. Judecătorul sau procurorul în cauză preia conducerea de la președintele comitetului electoral și prezidează adunarea”

Hotărârea nr.13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București încalcă prevederile legale mai sus menționate deoarece stabilirea judecătorului cu cea mai mare vechime în magistratură nu s-a făcut după deschiderea adunării generale întrunite pentru desemnarea candidatului la alegerea membrilor CSM, ci înainte de acest moment, prin Hotărârea contestată, iar stabilirea judecătorului cu cea mai mare vechime în magistratură nu s-a făcut de către președintele Comitetului electoral local, ci de către Colegiul de Conducere al instanței.

De asemenea, recurenta a mai solicitat instanței de recurs să observe că motivarea soluției de către instanța de fond nu se justifică, raportat la împrejurarea că, deși instanța de fond a recurs la textele de lege aplicabile speței, interpretarea și aplicarea acestora este greșită.

Așa fiind, este evident faptul că au fost încălcate prevederile art.16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM, din moment ce unele dintre atribuțiile adunării generale a judecătorilor au fost deturnate în favoarea Colegiul de Conducere ai instanței, în contra prevederilor Regulamentului și a Legii nr. 304/2004.

Recurenta a arătat că s-a reținut în sentința recurată în mod cu totul nejustificat, în susținerea soluției de respingere a excepției, faptul că „numirea prin hotărârea colegiului de conducere a judecătorului care va prezida adunarea generală a judecătorilor nu încalcă prevederile legale precizate”.

Instanța de fond, pentru a ajunge la aceasta concluzie, a citat prevederile art. 49 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 și art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM.

Recurenta a mai învederat că, referitor la încălcarea art.16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM, nu poate exista niciun echivoc. În fapt, lipsa de echivoc este motivată atât de faptul că prevederea legală este clară și nu suportă interpretări, cât și de conduita procesuală a părâtei Curtea de Apel București care nu a formulat nicio apărare cu privire la motivul de nelegalitate vizând încălcarea dispozițiilor art. 16 alin.2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM.

Aceasta a mai invocat și faptul că în sentința recurată nu s-a motivat în mod clar în ce temei s-a considerat că nu au fost încălcate dispozițiile art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM.

Raportat la prevederile art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM, recurenta a susținut în recursul declarat că excepția de nelegalitate este întemeiată și că instanța de fond în mod greșit a apreciat contrariul.

Recurenta a arătat că dispozițiile art. 49 alin.1 din Legea nr. 304/2004, reținute de către instanța de fond în sentința dată, nu pot conduce la soluția că Hotărârea recurată nu încalcă prevederile art. 16 alin. 2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM, iar alegerea membrilor CSM nu este „o problema generală de conducere a instanței, din moment ce acest fapt se impune cu evidență, raportat la prevederile legale anterior citate, menționate și în sentința instanței de fond.

De asemenea, recurenta a mai învederat instanței că prevederile art. 49 alin.1 din Legea nr. 304/2004 nu pot motiva soluția instanței de fond, din

moment ce acestea nu prevăd atribuții în ceea ce privește alegerea membrilor CSM în sarcina Colegiilor de conducere și că prevederile art. 49 alin.1 din Legea nr. 304/2004 nu puteau justifica legalitatea Hotărârii nr. 13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București, fapt rezultat și prin raportare la art.51 din același act normativ.

Ca atare, prevăzându-se expres în atribuțiile Adunărilor generale toate aspectele legate de alegerea membrilor CSM (art. 51 alin.1 lit. b din Legea nr. 304/2004), raportat și la faptul că art. 49 alin.1 din Legea nr. 304/2004 exclude aceste atribuții în ceea ce privește Colegiile de conducere („hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței”), a solicitat instanței de recurs să observe că Hotărârea contestată pe calea excepției de nelegalitate încalcă în mod clar prevederile art.16 alin.2 din Regulamentul din 2005 pentru alegerea membrilor CSM.

În acest sens, nu se putea reține că „numirea prin hotărârea colegiului de conducere... se circumscrie atribuțiilor legale ale Colegiului, după cum s-a reținut în mod greșit în sentința recurată.

Recurenta a mai învederat că hotărârea a fost luată în vederea desfășurării în bune condiții a procedurii electorale, din moment ce desfășurarea în bune condiții nu presupune ca un anumit organ care nu are atribuții în domeniu să preia în contra prevederilor legale atribuțiile exprese ale unui alt organ.

Pentru aceste motive, recurenta a solicitat instanței să observe că în mod greșit instanța de fond a reținut că Hotărârea nr. 13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel București este legală, astfel că, raportat la prevederile art. 304 pct. 9 coroborate cu prevederile art. 312 alin. 3 din Codul de procedură civilă și prevederile art. 4 din Legea nr. 554/2004, se impune admiterea

recursului cu modificarea în tot a sentinței recurate în sensul admiterii excepției de nelegalitate.

S-a mai arătat că instanța de fond în mod greșit a reținut că prin desemnarea prin Hotărârea contestată a d-lui S.L. în calitate de persoană care va prezida adunarea generală a judecătorilor nu s-au încălcat prevederile cuprinse la art. 14 alin.2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Recurenta a arătat că nu au fost contestate în fața instanței de fond aspectele de fond referitoare la faptul că:

- judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratura din cadrul Curții de Apel București este dl. judecător T.C.M., astfel cum rezultă din referatul întocmit de Compartimentul personal al Curții de Apel București la 28.04.2011 (avut în vedere la pronunțarea hotărârii recurate);

- nu exista nicio incompatibilitate între calitatea de președinte al Adunării generale a judecătorilor și cea de membru al Comitetului electoral local, ci doar între cea de președinte al Adunării generale a judecătorilor și cea de magistrat care și-a depus candidatura la funcția de membru al CSM;

În fapt, în sentința recurată s-a reținut că dl. judecător T.C.M. avea cea mai mare vechime în magistratură, ca nu exista vreo incompatibilitate și că acesta și nu persoana desemnată prin hotărârea contestată ar fi trebuit să prezideze și adunarea generală a judecătorilor.

Instanța de fond a invocat, pentru a susține legalitatea hotărârii atacate în ceea ce privește acest motiv, că, în ședința adunării generale s-a achiesat la dispozițiile acestei hotărâri, și că desemnarea ca președinte a d-lui S.L. s-a luat în considerarea art. 5 alin. 8 din Hotărârea nr. 327/2005 și art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004.

Cu privire la posibilitatea Adunării Generale de achiesare la Hotărârea

Colegiului Curții de Apel București recurenta a solicitat instanței de recurs să observe că nu există această achiesare, neexistând niciun document la dosar care să o susțină.

De fapt, prin hotărârea contestată s-a urmărit în mod evident ca Colegiul de conducere al Curții de Apel să se substituie Adunării Generale din moment ce, la art.2 din hotărâre, s-a dispus ca Adunarea generală a Judecătorilor Curții de Apel București va fi prezidată de următorul judecător....”.

Or, acest lucru nu era posibil, Colegiul de conducere neavând atribuții în ceea ce privește desemnarea persoanei care va prezida Adunarea generală, astfel că și posibilitatea de achiesare era exclusă.

Nici prevederile legale incidente speței, citate și de instanța de fond, nu prevăd posibilitatea de achiesare, ci stabilesc imperativ o anumită procedură de parcurs, de la care nu se poate deroga.

Prevederile art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii exclud în mod evident posibilitatea ca o alta persoană, decât cea cu vechimea cea mai mare, să fie desemnate drept președinte: „Adunările generale sunt prezidate de magistratul cu cea mai mare vechime în magistratură”.

Dispozițiile art. 16 alin. 2 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor CSM, aprobat prin Hotărârea nr. 327/24.08.2005 a Plenului CSM, prevăd la fel de clar că nu se poate achiesă la o hotărâre anterioară.

Cu privire la faptul că la desemnarea ca președinte a domnului S.L. s-a luat în considerare art. 5 alin. 8 din Hotărârea nr. 327/2005 și art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, ambele texte legale exclud în fapt posibilitatea d-lui judecător S.L. de a fi numit președinte al adunării generale.

Textul art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii este clar și prevede că adunarea generală este prezidată de

judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, care nu era S.L., ci T.C.M., după cum se recunoaște și în sentința instanței de fond, fiind un fapt necontestat în speță.

La fel, și textul art. 5 alin. 8 din Hotărârea nr. 327/2005 exclude posibilitatea ca un alt judecător decât cel cu vechimea cea mai mare în magistratură să fie desemnat președinte al Adunării Generale.

Recurenta a mai arătat că există și o contrarietate în motivarea instanței de fond, din moment ce, pe de o parte, s-a reținut că „chiar dacă nu exista o incompatibilitate între calitatea de președinte al Adunării Generale a Judecătorilor și cea de membru al Comitetului electoral local....”, iar, pe de altă parte, s-au reținut în drept prevederile art. 5 alin. 8 din Hotărârea nr. 327/2005 pentru a motiva o interpretare distinctă, respectiv că, și în situația în care nu exista un caz de incompatibilitate, era posibilă desemnarea unei alte persoane decât cea cu cea mai mare vechime în magistratura drept președinte a adunării.

Recurenta a solicitat instanței de recurs să observe că nu exista niciun temei de drept care să susțină soluția instanței de fond, care a constatat că Hotărârea contestată a fost legală și astfel a respins excepția de nelegalitate cu privire la motivul de nelegalitate vizând desemnarea unei alte persoane ca președinte al Adunării generale, decât cea cu cea mai mare vechime în magistratura.

De asemenea, cu privire la calificarea normelor juridice ca fiind dispozitive, recurenta a arătat că această calificare este eronată întrucât normele dispozitive (permissive) sunt acele norme juridice care nici nu obligă, nici nu interzic o anumită conduită iar normele imperative sunt acele norme care comandă o conduită sau impun abținerea de la o conduită.

Față de recursul declarat în cauză, intimata Curtea de Apel București a

formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat și invocând următoarele apărări:

Prin sentința civilă împotriva căreia recurenta - reclamantă a formulat recurs, instanța de fond a respins excepția de nelegalitate a Hotărârii nr. 13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere a Curții de Apel București.

Această hotărâre are ca obiect desemnarea unui membru pentru Comitetul Electoral al Curții de Apel București (judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură), precum și desemnarea unui judecător care va prezida Adunarea Generală a Judecătorilor Curții de Apel București (următorul judecător din cadrul instanței cu cea mai mare vechime în magistratură), hotărâre împotriva căreia recurenta - reclamanta a formulat plângere în temeiul art. 17 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată. Aceasta a fost respinsă de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii prin Hotărârea C.S.M. nr. 271/05.05.2011.

Intimata a arătat că, raportat la prevederile art. 16 alin. 2 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor CSM, aprobat prin Hotărârea nr. 327/2005 a Plenului CSM, numirea prin hotărâre de colegiu a judecătorului care va prezida adunarea generală a judecătorilor nu încalcă aceste prevederi legale, așa cum a susținut recurenta - reclamantă în recursul declarat.

Potrivit art. 49 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, colegiul de conducere al fiecărei instanțe hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței și îndeplinește atribuțiile prevăzute de art. 41 din același act normativ, dispoziții în virtutea cărora a fost dată și hotărârea nr. 13/28.03.2011 a Colegiului de Conducere a Curții de Apel București, în vederea desfășurării în bune condiții a procedurii electorale de alegere a membrilor C.S.M..

La adoptarea art. 1 din Hotărârea nr. 13/28.03.2011, prin care s-a stabilit faptul că în Comitetul electoral local al Curții de Apel București va face parte judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, respectiv domnul judecător T.C.M., Colegiul de conducere a avut în vedere dispozițiile art. 5 alin. 8 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 327/2005, tabelul ce cuprinde judecătorii cu cea mai mare vechime în magistratură, întocmit de Compartimentul de personal al Curții de Apel București, dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Mai mult decât atât, intimata a considerat că, pentru a fi analizată o excepție de nelegalitate de către instanța competentă, este necesar ca soluționarea cauzei să depindă de actul administrativ a cărui nelegalitate se invocă. În practică, astfel de situații se ivesc atunci când actul atacat este emis în baza actului administrativ a cărei nelegalitate se invocă.

Situația din speță nu are nicio legătură cu textul legal pentru următoarele motive: recurenta a urmărit desființarea unei hotărâri a Consiliului Superior al Magistraturii, la baza căreia nu a stat hotărârea Colegiului de Conducere al Curții de Apel București. Prin Hotărârea C.S.M. nr. 271/05.05.2011 a fost respinsă contestația formulată de către recurenta - reclamantă cu privire la verificarea legalității desfășurării procedurilor de alegere a membrilor C.S.M., respectiv a normelor referitoare la prezidarea adunării generale de către judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură.

În ceea ce privește art. 2 din aceeași hotărâre, prin care a fost desemnat domnul judecător S.L. pentru a prezida Adunarea Generală a Judecătorilor Curții de Apel București, s-au avut în vedere

dispozițiile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare cât și referatul, tabelul cu magistrații cu cea mai mare vechime în magistratură, menționat anterior, întocmit de Compartimentul personal al Curții de Apel București la data de 28.04.2011.

Intimata a mai învederat instanței de recurs că la luarea hotărârii a cărei nelegalitate se invocă de către recurenta - reclamantă, au fost respectate toate dispozițiile legale în vigoare.

Astfel, în fapt, în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. 8 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 327/2005 a fost ales judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură din cadrul instanței, pentru a face parte din Comitetul electoral local.

Având în vedere faptul că magistratul cu cea mai mare vechime în magistratură a fost ales ca membru în Comitetul electoral local, în temeiul dispozițiilor art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, republicată și art. 16 alin. 2 din Regulament s-a hotărât ca adunarea generală a judecătorilor Curții de Apel București să fie prezidată de următorul judecător din cadrul instanței cu cea mai mare vechime în magistratură.

Potrivit art. 43 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, fiecare instanță judecătorească este condusă de un președinte care exercită atribuții manageriale în scopul organizării eficiente a activității acesteia.

Intimata a susținut că aceste dispoziții legale nu sunt imperative, întrucât nu sunt prevăzute sancțiuni în caz de neconformitate, ci dispozitive, ele protejând un interes particular, cel al judecătorilor care au fost de acord cu dispozițiile hotărârii a cărei nelegalitate se invocă de către recurenta - reclamantă.

Pentru toate considerentele expuse în întâmpinare și reținute mai sus, intimata

Curtea de Apel București a solicitat instanței de recurs respingerea recursului ca nefondat.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, sentința civilă atacată nr. 5491/CA/17.10.1012 a Tribunalului Brașov prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor art. 304 ind. 1 din Codul de procedură civilă, constată următoarele:

La data de 28.03.2011, Colegiul de Conducere al Curții de Apel București a supus dezbaterii stabilirea judecătorului care va conduce Adunarea Generală a Judecătorilor în vederea desemnării candidatului pentru alegerea ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv desemnarea judecătorului care va înlocui în Comitetul electoral local membrul Colegiului de conducere care și-a depus candidatura pentru alegerea ca membru CSM.

Prin Hotărârea nr. 13 din aceeași dată, s-au hotărât următoarele:

Din Comitetul electoral local al Curții de Apel București va face parte judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, respectiv domnul judecător T.C.M..

Adunarea Generală a Judecătorilor Curții de Apel București va fi prezidată de următorul judecător din cadrul instanței cu cea mai mare vechime în magistratură, respectiv domnul judecător S.L..

S-a reținut în cuprinsul considerentelor hotărârii că la data emiterii acesteia domnul judecător T.C.M. avea cea mai mare vechime în magistratură, respectiv 33 ani, 6 luni și 12 zile, domnul judecător S.L. avea o vechime în magistratură de 33 ani și 18 zile, iar domnul judecător F.D. avea o vechime în magistratură de 31 ani, 6 luni și 3 zile.

Pentru a verifica legalitatea acestei hotărâri, se impune a se face o analiză a dispozițiilor legale în materie, și anume:

Art. 22 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005:

(1) Colegiul de conducere dezbate problemele generale de conducere a instanței și adoptă hotărâri menite să

asigure buna organizare și funcționare a acestora.

(2) Colegiul de conducere îndeplinește următoarele atribuții:

a) propune secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu natura și numărul cauzelor, înființarea secțiilor și completelor specializate ale instanței;

b) stabilește componența secțiilor și completelor specializate, în funcție de volumul de activitate, ținând seama de specializarea judecătorilor;

c) stabilește compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității acestora;

d) aprobă, în mod excepțional, schimbarea membrilor completelor de judecată, în cazurile în care, din motive obiective, se impune aceasta;

e) convoacă adunarea generală a judecătorilor, potrivit legii;

f) aprobă sau, după caz, avizează, la cererea președintelui, deciziile acestuia, în cazurile prevăzute de prezentul regulament;

g) promovează în funcții de conducere informaticienii-șefi, primii-grefieri, grefierii-șefi, grefierii șefi de secții și grefierii arhivari șefi.

Art. 5 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005:

(1) Colegiile de conducere de la instanțe și parchete, cu excepția celor de la tribunalele specializate, judecătorii și de la parchetele de pe lângă acestea, îndeplinesc rolul de comitete electorale locale. Colegiile de conducere de la tribunale îndeplinesc și funcția de comitete electorale locale pentru tribunalele specializate și judecătoriile din circumscripția lor. Colegiile de conducere ale parchetelor de pe lângă tribunale îndeplinesc și rolul de comitete electorale locale pentru parchetele de pe lângă tribunalele specializate și judecătoriile din circumscripția lor.

(2) Comitetele electorale răspund de organizarea alegerilor la nivel local, cu

excepția acelor sarcini și responsabilități pe care Legea nr. 317/2004*) privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, sau prezentul regulament le atribuie în mod expres în competența altor organe.

(3) Comitetele electorale de la tribunale răspund și de organizarea alegerilor pentru judecătorii de la tribunalele specializate și de la judecătoriile din circumscripția lor. Parchetele de pe lângă tribunale răspund și de organizarea alegerilor pentru procurorii de la parchetele de pe lângă tribunalele specializate și de pe lângă judecătoriile aflate în circumscripția lor.

(4) Comitetele electorale de la nivelul curților de apel, precum și cele de la nivelul parchetelor de pe lângă acestea răspund și de procedura de desemnare a candidaților din circumscripția lor și îndeplinesc și celelalte atribuții date în competența lor prin prezentul regulament.

(5) Ședințele comitetelor electorale locale sunt legal constituite în prezența majorității membrilor acestora. Ședințele sunt prezidate de președintele colegiului de conducere sau, în lipsa acestuia, de către vicepreședinte. Art. 4 alin. (4) și (7) se aplică în mod corespunzător.

(6) Conducerile instanțelor și parchetelor sunt obligate să sprijine comitetul electoral în pregătirea și desfășurarea alegerilor.

(7) Comitetele electorale locale pot cere consultanță Comitetului electoral permanent al Consiliului Superior al Magistraturii în cazul în care au incertitudini legate de aplicarea corectă a legii sau a prezentului regulament și în legătură cu orice alte probleme privind procedura alegerilor. Comitetul electoral permanent răspunde de îndată acestor solicitări și, în scopul implementării unitare a normelor privind procedura alegerilor, informează în mod corespunzător toate comitetele electorale locale, dacă apreciază că o anumită

problemă este de interes general. Comitetul electoral permanent poate da dispoziții comitetelor electorale de la curțile de apel și de la parchetele de pe lângă acestea să acționeze ca intermediari în transmiterea unor astfel de informații instanțelor și parchetelor din circumscripțiile lor. Comitetul electoral permanent poate însărcina comitetele electorale locale menționate anterior cu orice atribuții pe care le consideră adecvate pentru asigurarea unei implementări unitare a procedurii alegerilor la toate instanțele și parchetele.

(8) Membrii comitetelor electorale locale sunt eligibili în condițiile legii. Membrul comitetului electoral local care își depune candidatura pentru Consiliul Superior al Magistraturii pierde de drept calitatea de membru al comitetului electoral, din momentul în care candidatura a fost înregistrată. Locul rămas vacant în comitetul electoral se ocupă de drept de judecătorul sau de procurorul de la aceeași instanță, respectiv de la același parchet, cu cea mai mare vechime în magistratură, care nu și-a depus candidatura pentru funcția de membru în Consiliul Superior al Magistraturii. Judecătorul sau procurorul respectiv va fi înștiințat despre aceasta, de îndată și în scris, de către comitetul electoral.

Art. 16 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005:

(1) În procedura de desemnare a candidaților, adunările generale sunt legal constituite în prezența a cel puțin două treimi din numărul judecătorilor, respectiv al procurorilor, înregistrați pe listele electorale.

(2) Adunarea generală este deschisă de președintele comitetului electoral responsabil de convocarea adunărilor generale pentru desemnarea candidaților ori de judecătorul sau procurorul desemnat de către președintele comitetului electoral. După deschiderea

adunării generale, președintele comitetului electoral, respectiv judecătorul sau procurorul care îi ține locul, stabilește care dintre judecătorii sau procurorii prezenți și care nu și-au depus candidatura pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii are cea mai mare vechime în funcția de judecător sau de procuror. Judecătorul sau procurorul în cauză preia conducerea de la președintele comitetului electoral și prezidează adunarea.

Art. 14 din Legea nr. 317/2004:

(1) În procedura de desemnare a candidaților și de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, adunările generale sunt legal constituite în prezența a cel puțin două treimi din numărul judecătorilor sau, după caz, al procurorilor în funcție, inclusiv cei delegați sau detașați de la alte instanțe sau parchete.

(2) Adunările generale sunt prezidate de magistratul cu cea mai mare vechime în magistratură, care nu și-a depus candidatura pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) În procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, fiecare judecător și procuror votează un număr de candidați egal cu numărul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea.

(4) În cazul în care au fost votate mai puține persoane decât cele prevăzute la alin. (3), votul este nul.

(5) La alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii nu pot participa judecătorii și procurorii detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete.

În cursul desfășurării procedurii alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, colegiile de conducere ale instanțelor, cu excepția tribunalelor specializate și judecătorilor, îndeplinesc

rolul de comitete electorale locale. În situația în care un membru al comitetului electoral local își depune candidatura pentru Consiliul Superior al Magistraturii, pierde de drept calitatea de membru al comitetului electoral, din momentul în care candidatura a fost înregistrată. Ocuparea locului rămas astfel vacant în cadrul comitetului electoral local, este ocupat de drept de judecătorul de la aceeași instanță cu cea mai mare vechime în magistratură care nu și-a depus la rândul său candidatura.

Prin urmare, constatarea calității de drept de membru în comitetul electoral a judecătorului cu cea mai mare vechime în magistratură care nu și-a depus candidatura, se realizează de către comitetul electoral local care înștiințează despre aceasta de îndată și în scris judecătorul respectiv.

Verificându-se dispozițiile art. 22 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, se constată că printre atribuțiile colegiului de conducere nu intră cea prevăzută de art. 5 alin. 8 din Hotărârea CSM nr. 327/2005, astfel că, din acest punct de vedere nu se identifică temeiul legal al dispoziției Colegiului de Conducere al Curții de Apel București de a desemna judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură care face parte din Comitetul electoral local.

Pe de altă parte, și dispoziția privind desemnarea judecătorului care va prezida Adunarea Generală a Judecătorilor Curții de Apel este criticabilă din punct de vedere al respectării dispozițiilor legale întrucât, în condițiile art. 16 alin. 2 din Hotărârea CSM nr. 327/2005, președintele comitetului electoral ori judecătorul care îi ține locul stabilește care dintre judecătorii care nu și-au depus candidatura pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii are vechimea cea mai mare în funcția de judecător, acesta din urmă preluând conducerea adunării generale.

Se observă că această atribuție, de desemnare a judecătorului care va prezida adunarea generală a judecătorilor întrunită pentru desemnarea candidatului la alegerea membrului CSM, aparține președintelui comitetului electoral și se exercită la momentul imediat următor deschiderii adunării generale.

Totodată, dispozițiile legale anterior menționate prevăd, în mod expres, că judecătorul desemnat în vederea prezidării adunării generale este judecătorul cu cea mai mare vechime în funcție, care nu și-a depus candidatura pentru funcția de membru CSM.

Această dispoziție este prevăzută și de art. 14 alin. 2 din Legea nr. 317/2004.

Dincolo de modul de interpretare a dispozițiilor privind calculul vechimii judecătorilor, nu se identifică vreo dispoziție legală care să excludă de la stabilirea judecătorului ce prezidează adunarea generală a judecătorilor, în condițiile Hotărârii CSM nr. 327/2005, judecătorul care ocupă de drept, potrivit art. 5 alin. 8 din aceeași hotărâre, locul rămas vacant în cadrul comitetului electoral. Nu există vreo dispoziție legală care să interzică acest fapt.

Între dispozițiile art. 5 alin. 8 și art. 16 alin. 2 din Hotărârea CSM nr. 327/2005, sub aspectul criteriului de desemnare a judecătorului care, fie ocupă de drept locul rămas vacant în comitetul electoral local, fie este desemnat pentru a prezida adunarea generală a judecătorilor, există o diferență constând în aceea că în primul caz este vorba despre vechimea în magistratură, iar în al doilea caz despre vechimea în funcție.

Este adevărat că art. 14 din Legea nr. 317/2004 prevede și în cazul judecătorului desemnat pentru prezidarea adunării generale a judecătorilor că este vorba despre judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, însă, pe de o parte, potrivit art. 5 alin. 7 din Hotărârea CSM nr. 327/2005, comitetele electorale

pot cere consultanță Comitetului electoral permanent al CSM, iar pe de altă parte, chiar dacă s-a apreciat că nu este necesară această consultanță, desemnarea judecătorului care prezidează adunarea generală a judecătorilor intră în competența președintelui biroului electoral local și nu a colegiului de conducere.

În cuprinsul atribuțiilor colegiului de conducere al instanței, prevăzute de art. 22 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, nu se află și cea de desemnare a judecătorului care

prezidează adunarea generală a judecătorilor.

Ca urmare, în lipsa unui suport legal pentru adoptarea unei asemenea hotărâri de către un colegiu de conducere, se impune constatarea nelegalității hotărârii respective, în condițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004.

Pentru toate aceste considerente, constatând că recursul formulat este fondat, Curtea va admite calea de atac și va modifica hotărârea atacată în sensul admiterii excepției de nelegalitate și a constatării nelegalității hotărârii colegiului de conducere.

2. Continuarea procedurii concursului de promovare pentru ocuparea unui post vacant de execuție la Curtea de Apel Iași - Secția Contencios administrativ și fiscal, ca urmare a înlăturării cauzei ce a determinat suspendarea procedurii. Nereglementarea legală, ca un eventual conflict de interese, a situației în care membrii comisiei au calitatea de judecători chiar la instanța pentru care se organizează concursul.

(Curtea de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința nr. 1536 din 30 aprilie 2013, Dosar nr. 9699/2/2012)

Deliberând asupra prezentei cauze, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 05.02.2013, sub nr. 9699/2/2012, reclamantul A.F.A., în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, a solicitat instanței: anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.721/05.09.2012; obligarea pârâțului la emiterea unei noi hotărâri în vederea organizării concursului de promovare pentru 1 post vacant la Curtea de Apel Iași cu respectarea termenului legal prevăzut de art.43 alin.5 din Legea nr.303/2004 și a stabilirii unor alte comisii de concurs în raport de specializarea postului; obligarea pârâțului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a arătat că, prin hotărârea contestată, pârâțul a dispus continuarea procedurii concursului de

promovare pentru ocuparea unui post vacant de execuție la Curtea de Apel Iași - Secția Contencios administrativ și fiscal, ca urmare a înlăturării cauzei ce a determinat suspendarea procedurii, respectiv respingerea acțiunii promovate de magistratul C.M., prin Decizia nr.3291/27.06.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și încetarea stării de suspendare dispuse în baza art.14 din Legea nr.554/2004 prin sentința civilă nr.120/28.03.2011 a Curtea de Apel Iași.

De asemenea, s-a menținut componența comisiilor de concurs stabilite pentru concursul din anul 2011 prin Hotărârea Plenului CSM nr.222/2011, deși componenta acestor comisii a fost divulgată la data de 22.06.2011, după validarea rezultatelor concursului din acel an.

Reluarea procedurii a implicat emiterea unui nou anunț de către pârâțul CSM cu privire la data, locul susținerii

concursei și a comisiilor de concurs la data de 06.09.2012 prin hotărârea contestată, iar la data de 18.09.2012, prin Hotărârea nr.821/2012, pârâtul a stabilit că legislația din bibliografie se actualizează până la data de 06.09.2012, data anunțării concursului.

Astfel, nu a fost respectat (s-a încălcat) termenul de 60 de zile prevăzut de art.43 alin.5 din Legea nr. 303/2004.

Or, între data anunțării concursului, 06.09.2012, și data de dinaintea concursului, adică 03.11.2012, sunt doar 58 de zile în loc de 60 de zile, fiind astfel încălcat termenul minim imperativ stabilit de lege, aspect de natură a atrage nelegalitatea hotărârii contestate.

Reluarea de către pârât a procedurii de concurs pentru ocuparea postului de execuție vacant la Curtea de Apel Iași implica respectarea termenului minim imperativ de 60 de zile stabilit de lege.

Astfel, a arătat reclamantul că, în cauză, este aplicabil principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

Art.43 alin.5 din Legea nr.303/2004, în ceea ce privește durata termenului, nu face nici o distincție în ceea ce privește situația reluării procedurii de concurs, astfel încât nici pârâtul CSM nu poate adăuga la lege în sensul stabilirii unei durate mai mici de 60 de zile deoarece termenul are caracter imperativ.

Pârâtul CSM se află într-o evidentă eroare cu privire la efectele suspendării parțiale a Hotărârii nr.92/2011, în baza art.14 din Legea nr.554/2004, prin sentința civilă nr.120/28.03.2011 a Curții de Apel Iași, suspendarea vizând procedurile/etapele de concurs ce implică verificarea îndeplinirii de către candidați a condițiilor de participare la concurs, soluționarea contestațiilor candidaților, organizarea și participarea candidaților la concurs cu consecința ocupării postului vacant, neavând nicio relevanță asupra termenului minim și imperativ prevăzut de lege.

Termenul de 60 de zile are natura juridică a unui termen procedural astfel încât nu poate fi întrerupt sau suspendat decât dacă legiuitorul reglementează expres cazurile de întrerupere și suspendare dat fiind natura și scopul acestui termen; per a contrari o, termenul de 60 de zile nu a fost întrerupt sau suspendat prin Sentința civilă nr.120/28.03.2011 a C. Ap. Iași.

A mai menționat reclamantul în susținerea acțiunii sale dispozițiile art. 31 din Hotărârea nr.621/2006 a Plenului CSM, în consecință, *suspendarea și întreruperea cursului termenului procedural putând interveni doar în situația în care legiuitorul a reglementat cazurile de suspendare și întrerupere, în cazul termenului prevăzut de art.43 alin.5 din Legea nr.303/2004 și art.6 alin.1 din Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006 nefiind reglementate astfel de cazuri*.

Pârâtul a decis, prin Hotărârea nr.821/18.09.2012, și actualizarea legislației din bibliografie până la data de 06.09.2012, astfel încât, susținerea sa că am fi în situația unei reluări a procedurii de concurs, este nelegală, reluarea procedurii implicând menținerea bibliografiei așa cum aceasta era stabilită inițial pentru concursul din anul 2011, și nu actualizarea acesteia.

Această actualizare a legislației din bibliografie arată că suntem în fața unei proceduri de concurs distincte.

Termenul minim și imperativ de 60 de zile este reglementat astfel încât C.S.M. să poată derula procedurile/etapele concursului, iar candidații să parcurgă tematica conform bibliografiei anexate.

Ori, însuși termenul de 60 de zile constituie o garanție și pentru candidații de a se pregăti adecvat în vederea participării la concurs fără a se putea pretinde că aceștia au învățat continuu de la data anunțării inițiale a concursului și până la data reluării procedurii.

Suspendarea parțială a efectelor Hotărârii nr.92/2011 a Plenului CSM a fost generată de nevacantarea efectivă a postului scos la concurs. Or, dat fiind motivul suspendării procedurii de concurs, stabilit expres de judecător în dispozitivul Sentinței civile nr.120/28.03.2011 a Curtea de Apel Iași, rezultă că CSM practic a organizat un nou concurs de promovare și nu a reluat procedura de concurs.

De asemenea, concursul organizat exclusiv pentru Curtea de Apel Iași la 04.11.2012 nu mai beneficia de garanții de obiectivitate, deoarece pârâțul divul-gase la data de 22.06.2011 componența comisiilor de concurs, iar colegii participanți la concurs, care se pot afla în relații de prietenie cu membrii comisiilor de concurs sau în grațiile judecătorilor de la Curtea de Apel Iași, au putut avea acces la subiecte și la soluțiile de rezolvare a acestora, reclamantul fiind în dizgrațiile judecătorilor de la Curtea de Apel Iași, inclusiv a celor care au participat în comisiile de concurs, deoarece în calitate de intervenient a contribuit ca postul scos la concurs să fie alocat acestui concurs de promovare, și nu transferului judecătorului C.M..

În justificarea vătămării suferite, a precizat reclamantul că, pentru concursul anual de promovare organizat de pârâțul CSM în anul 2011, când postul vacant la Curtea de Apel Iași a fost scos la concurs, s-a stabilit un termen de 61 de zile între data anunțării concursului și data de dinaintea acestuia (08.03.2011-07.05.2011), astfel încât a solicitat imediat prin plângere prealabilă anularea hotărârii contestate în vederea asigurării unui tratament nediscriminatoriu.

Prin urmare, față de celelalte concursuri de promovare organizate de pârâțul cel organizat în data de 04.11.2012 pentru Curtea de Apel Iași a fost singurul concurs la care nu a fost respectat

termenul minim de 60 de zile fiind astfel suspus unui tratament discriminatoriu.

De asemenea, scurtarea/reducerea termenului minim de 60 de zile a fost de natură a-i vătăma interesele legitime reclamantului, fiindu-i limitată perioada de pregătire, fiind pus în imposibilitate de a studia tematica și bibliografia de concurs, fiind influențată pregătirea temeinică, termenul alocat de pârâțul nefiind suficient pentru parcurgerea tematicii și a bibliografiei de concurs, acest fapt reliefându-se în nepromovarea examenului și a notelor obținute la proba de concurs.

În cadrul acestor comisii erau judecători incompatibili, aspect cunoscut de pârâțul, astfel încât organizarea și rezultatele concursului pentru promovarea la Curtea de Apel Iași din data de 04.11.2012 sunt sub semnul ilegalității.

În consecință, față de argumentele expuse și probatoriul ce va fi administrat, a solicitat reclamantul admiterea acțiunii, anularea hotărârii contestate și obligarea pârâțului la emiterea unei noi hotărâri în vederea organizării concursului de promovare pentru 1 post vacant la Curtea de Apel Iași cu respectarea termenului legal prevăzut de art.43 alin.5 din Legea nr.303/2004 și stabilirea unor alte comisii de concurs, obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin întâmpinarea depusă la data de 4.02.2013 și completată la 28.03.2013, pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată.

La data de 22.03.2013, reclamantul A.F.A. a depus prin fax cerere precizatoare a cererii de chemare în judecată în ceea ce privește motivul de nelegalitate vizând menținerea comisiilor de concurs din anul 2011 pentru concursul organizat în anul 2012, la 4 noiembrie, exclusiv pentru ocuparea unui post vacant de execuție la Curtea de Apel Iași.

În motivarea cererii, a arătat reclamantul că, *pe lângă încălcarea termenului prohibitiv stabilit de art. 43 alin. 5 din Legea nr. 303/2004*, Hotărârea nr. 721/2012 adoptată de pârâțul Consiliului Superior al Magistraturii este nelegală și din cauza faptului că pârâțul a menținut comisiile de concurs din anul 2011 și a făcut publice numele persoanelor ce compun comisiile de concurs anterior finalizării procedurii de ocupare a postului vacant la Curtea de Apel Iași, respectiv la data de 22.06.2011, prin publicare pe pagina web a CSM.

Nici Legea nr. 303/2004 și nici Regulamentul de concurs aprobat prin Hotărârea nr. 621/2006 a Plenului CSM nu reglementează în vreun fel procedura de desemnare a persoanelor ce fac parte efectiv din comisiile de concurs și nici nu prevede în mod expres caracterul public/nepublic al acestor proceduri și a persoanelor care au fost desemnate. Art. 11 și 12 din Regulament se referă strict la cine face propunerea, cine aprobă și de la ce categorii de instanțe pot fi desemnați judecătorii în comisiile de concurs.

În lipsa reglementării exprese, pârâțul C.S.M. a urmat o practică constantă, fără nicio excepție, în sensul de a aduce la cunoștința publicului componența comisiilor de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor la concursul de promovare după finalizarea concursului, prin publicarea hotărârii pe pagina web a CSM (adresa nr.4494/1154/27.02.2013 emisă de Direcția de Resurse Umane și Organizare din cadrul pârâțului, acest înscris probator relevant fiindu-i comunicat după depunerea acțiunii la Curtea de Apel București).

Prin adresa nr. 4494/1154/27.02.2013 pârâțul CSM recunoaște expres că are o practică constantă în a nu face publice numele persoanelor desemnate în comisiile de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor decât după

finalizarea procedurilor de concurs pentru a nu fi afectată buna desfășurare a activității comisiilor și evitarea suspiciunilor privind eventualele influențe ce s-ar putea exercita asupra acestora.

De la această practică constantă pârâțul CSM a făcut o singură excepție, în cazul concursului organizat pentru Curtea de Apel Iași la 04.11.2012, întrucât prin art.4 din Hotărârea nr.721/2012 a menținut comisia de concurs din anul 2011, cu menținerea în comisie sau cooptarea ulterioară și a 2 judecători de la Curtea de Apel Iași.

Or, atâta timp cât în componența comisiilor de concurs pârâțul CSM a cooptat (menținut) 2 judecători de la Curtea de Apel Iași, respectiv judecătorii G.A. (*fost președinte al Curții de Apel Iași*) și P.L. (*membră a colegiului de conducere a Curții de Apel Iași*), pârâțul CSM a creat posibilitatea ca rezultatele concursului de promovare să fie influențate.

De asemenea, menținerea, respectiv cooptarea în componența comisiilor de elaborare a subiectelor a 2 judecători de la Curtea de Apel Iași, în condițiile în care concursul viza exclusiv ocuparea unui post la Curtea de Apel Iași, constituie un act de încălcare a obligației impuse de art. 9 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, rațiunea încălcării neputând fi justificată și explicată decât prin dorința pârâțului CSM de a influența rezultatele finale ale concursului de promovare, fie prin promovarea unui anume candidat, fie prin împiedicarea promovării unor candidați.

Atâta timp cât pârâțul CSM a menținut în comisii judecătorii H.P., R.V., C.I. și B.G., care erau incompatibili, întrucât au pronunțat soluții favorabile pârâțului CSM în litigiile acestuia cu reclamantul, vizând fie fraudarea dreptului acestuia de a promova la Tribunalul Iași, fie modalitățile de ocupare a posturilor la Curtea de Apel Iași prin eludarea concursurilor de promovare în perioada 2008-2011, pârâțul

C.S.M. a înlesnit influențarea (fraudarea) rezultatelor finale ale concursului organizat exclusiv pentru Curtea de Apel Iași la 04.11.2012, fraudă fiind reliefată în mod evident și de modul de redactare a subiectelor la proba practică.

De asemenea, componența comisiilor în raport de reclamant nu mai îndeplinea condițiile de independență și imparțialitate, având în vedere că Inspekția Judiciară i-a atribuit reclamantului calitatea de sesizor în cercetarea disciplinară a judecătorului D.M.T. de la Curtea de Apel Iași, judecător care a admis cererea colegei sale de complet, C.M., și a suspendat parțial efectele Hotărârii nr.92/2011 a CSM prin care fusese scos la concurs postul la Curtea de Apel Iași, iar d-na judecător G.A. - membră în comisia de elaborare a subiectelor - a efectuat acte de cercetare a judecătorului D.M.T., în consecință, nu avea cum să participe în comisia de concurs din 04.11.2012, atâta timp cât reclamantul participa la concurs.

Menținerea comisiilor de concurs din anul 2011 s-a făcut cu încălcarea art.9 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, întrucât au participat și judecători din cadrul Curții de Apel Iași, concursul vizând exclusiv ocuparea unui post la această instanță, precum și judecători care, fie și-au spus părerea cu privire la anumite probleme de drept ce făceau obiectul întrebărilor la concurs, fie aveau spre soluționare dosare între reclamant și pârâtul CSM, fie puteau fi influențați de CSM.

În consecință, pentru considerentele anterior expuse, a solicitat reclamantul admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, hotărârea contestată fiind adoptată nelegal pentru cele 2 motive de nelegalitate invocate, respectiv încălcarea termenului procedural prohibitiv prevăzut de art.43 alin. 5 din Legea nr. 303/2004 și menținerea nelegală a comisiilor de

concurs din anul 2011, cu publicarea componenței acestora.

Analizând cererea de chemare în judecată pe baza actelor dosarului și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea reține următoarele:

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.721/05.09.2012 s-a dispus continuarea procedurii concursului de promovare pentru ocuparea unui post vacant de execuție la Curtea de Apel Iași - Secția Contencios administrativ și fiscal, ca urmare a înlăturării cauzei ce a determinat suspendarea procedurii, concurs la care a participat și reclamantul, fără însă a obține media necesară pentru a obține ocuparea postului.

Ca prim motiv de nelegalitate al acestei hotărâri, reclamantul invocă „încălcarea termenului prohibitiv stabilit de art.43 alin.5 din Legea nr.303/2004”, respectiv a termenului de cel puțin 60 zile calendaristice dinaintea datei concursului la care trebuie anunțat acesta.

Curtea reține că, inițial concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor a fost anunțat la data de 8.03.2011, pentru data de desfășurare 8.05.2011.

Ca urmare a contestărilor intervenite în legătură cu unul dintre posturile scoase la concurs, din cadrul Curții de Apel Iași, în privința acestuia procedura a fost suspendată, iar după finalizarea litigiilor,

La data de 06.09.2011, în baza Hotărârii Plenului Consiliul Superior al Magistraturii nr. 721/05.09.2012, s-a publicat anunțul privind „continuarea procedurilor concursului de promovare în funcții de execuție declanșat în anul 2011, pentru postul de judecător de la Curtea de Apel Iași”, data desfășurării fiind stabilită pentru 4.11.2011 și menționându-se expres faptul că „procedurile concursului (...) vor fi reluate de la momentul la care au fost suspendate,

respectiv etapa verificării condițiilor de participare la concurs”.

Curtea constată că, într-adevăr, în conformitate cu art. 43 alin. 5 din Legea nr. 303/2004, „data, locul, modul de desfășurare a concursului și posturile vacante pentru care se organizează concurs ... se publică pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii, a Institutului Național al Magistraturii, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în trei cotidiene centrale, cu cel puțin 60 de zile înainte de data stabilită pentru concurs”, iar potrivit numărării inverse pe zile calendaristice, anunțul în cauză a fost făcut cu doar 59 zile înainte de data la care s-a susținut concursul.

Nicăieri nu este prevăzută expres însă sancțiunea nulității absolute pentru nerespectarea acestui termen, fiind vorba de o nulitate virtuală, condiționată deci de dovedirea de către persoana interesată a unei vătămări.

Or, Curtea nu poate reține ca întemeiată susținerea reclamantului că i-au fost vătămăte interesele legitime, pentru că ar fi fost „pus în imposibilitate de a studia tematica și bibliografia de concurs, fiind influențată pregătirea temeinică, termenul alocat de pârât nefiind suficient pentru parcurgerea tematicii și a bibliografiei de concurs, acest fapt reliefându-se în nepromovarea examenului și a notelor obținute la proba de concurs”, având în vedere depășirea cu numai o zi a termenului și faptul că reclamantul însuși a susținut, în cuprinsul acțiunii completate, că notele mici au fost obținute din cauza redactării defectuoase a subiectelor de la proba practică.

Referitor la aspectul privind actualizarea legislației din bibliografie până la data de 06.09.2012, Curtea reține că acesta a fost stabilit prin Hotărârea nr. 821/18.09.2011, în temeiul art.6 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea

Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006 modificată, în conformitate cu care „data și locul organizării concursului, posturile stabilite pentru concurs, modul de desfășurare a concursului, calendarul de desfășurare, precum și tematica și bibliografia de concurs se aprobă prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii și a Direcției resurse umane și organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii”.

Or, Hotărârea nr. 821/18.09.2011 este ulterioară Hotărârii nr.721/05.09.2012, neputând afecta legalitatea acesteia din urmă și nefăcând, de altfel, obiectul prezentei acțiuni în anulare.

Cât privește motivul de nelegalitate a Hotărârii Plenului nr. 721/05.09.2012 decurgând din menținerea nelegală a comisiei de concurs din anul 2011, a cărei componentă fusese făcută publică, Curtea reține că, așa cum recunoaște și reclamantul nu există nicio prevedere legală care să impună caracterul secret al numirii/componenței comisiilor de concurs.

Adresa nr. 4494/1154/27.02.2013 emisă de pârâtul CSM, prin care acesta arată că numele persoanelor desemnate în comisiile de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor nu sunt făcute publice decât după finalizarea procedurilor de concurs, nu este de natură să schimbe această situație, întrucât adresa nu constituie un act administrativ cu caracter normativ.

Tot astfel, Curtea reține că nu este reglementată legal ca un eventual conflict de interese nici situația în care membrii comisiei au calitatea de judecători chiar la instanța pentru care se organizează concursul, ceea ce este de înțeles, condițiile în care legea prevede participarea în comisii a unor judecători cu grad de curte de apel, iar la concursuri

participă de obicei candidați din raza tuturor curților de apel, inclusiv pentru posturi vacante de la curțile de apel.

De asemenea, susține reclamantul că menținerea, respectiv cooptarea în componența comisiilor de elaborare a subiectelor a 2 judecători de la Curtea de Apel Iași, în condițiile în care concursul viza exclusiv ocuparea unui post la Curtea de Apel Iași, constituie un act de încălcare a obligației impuse de art. 9 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Revenea reclamantului sarcina de a proba vătămarea pe care a suferit-o din cauza situației de excepție în care concursul a fost organizat doar pentru un post din cadrul Curții de Apel Iași, iar unii dintre membrii comisiei de concurs au fost desemnați dintre judecătorii acestei Curți.

Or, Curtea constată că reclamantul nu aduce dovezi concrete privind o astfel de vătămare și nici măcar cu privire la lipsa de imparțialitate a membrilor comisiei, limitându-se la simple speculații privind „colegii participanți la concurs, care se pot afla în relații de prietenie cu membrii comisiilor de concurs sau în grațiile judecătorilor de la Curtea de Apel Iași și care au putut avea acces la subiecte și la soluțiile de rezolvare a acestora” („reclamantul fiind în dizgrațiile judecătorilor de la Curtea de Apel Iași, inclusiv a celor care au participat în comisiile de concurs”).

Deși arată el însuși că este vorba de simple supoziții (că „cei 2 judecători au putut transmite către un anumit candidat rezolvarea subiectelor la concursul de promovare, supoziție formată și prin prisma faptului că doar un singur candidat a reușit să ia nota maximă în timp ce ceilalți candidați au greșit de la 2 întrebări în sus la proba practică” și că „cei doi judecători au putut releva celorlalți membri din comisia de elaborare a subiectelor anumite aspecte ce vizează trăsături psiho-profesionale ale judecă-

torilor candidați de natură a genera o anumită tehnică de elaborare a întrebărilor”), reclamantul formulează acuzații de o gravitate deosebită privind fraudarea rezultatelor finale ale concursului.

Nu se poate susține că „frauda” ar fi reliefată „de redactarea la proba practică a unor întrebări incomplete sub aspectul enunțului sau vizând probleme controversate, neconforme cu specializarea materiei de concurs sau care nu aveau un răspuns posibil de ales în raport de cele 3 variante de răspuns, precum și refuzul de soluționare a contestațiilor la barem în raport de motivele invocate de reclamant.” ori de faptul că „maniera de redactare a soluțiilor de respingere a contestațiilor la barem relevă că membrii comisiilor de concurs au încălcat obligațiile legale asumate prin participarea în aceste comisii, precum și încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor”.

Sub acest aspect, Curtea reține că împotriva baremului de concurs și, implicit, a modului în care au fost formulate subiectele de concurs, este reglementată legal calea de atac a contestației, care se soluționează de o altă comisie decât cea de elaborare a subiectelor și pe care reclamantul a și exercitat-o, instanța neputându-se substitui competenței comisiilor, iar pentru activitatea din comisii răspunderea membrilor nu este una disciplinară, ci una civilă, de natură contractuală, în temeiul contractului de colaborare (prestare de servicii) încheiat de fiecare membru al comisiilor cu Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit art.12 alin.6 din Regulament.

Curtea reține și că, potrivit art. 9 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, judecătorii și procurorii trebuie să fie imparțiali în îndeplinirea atribuțiilor profesionale, fiind obligați să

decidă în mod obiectiv, liberi de orice influențe. Judecătorii și procurorii trebuie să se abțină de la orice comportament, act sau manifestare de natură să altereze încrederea în imparțialitatea lor.

Reclamantul afirmă existența unei incompatibilități a unora dintre membrii comisiei de concurs, decurgând din faptul că aceștia ar fi pronunțat soluții favorabile pârâtului CSM în litigiile acestuia cu reclamantul.

Curtea reține că nu exista un temei legal pentru a priva judecătorii care au soluționat cauze în care a figurat ca parte Consiliul Superior al Magistraturii sau vreunul dintre potențialii candidați la concurs de posibilitatea de a participa în comisiile de concurs, în condițiile în care recrutarea membrilor s-a făcut, astfel cum prevedea art. 12 alin. 4 din Regulament, dintre persoanele care au fost înscrise în baza de date a Institutului Național al Magistraturii - în considerarea pregătirii și experienței profesionale deosebite (și

a calității de formator în cadrul Institutului Național al Magistraturii, după caz) - și care au urmat cursurile acestuia privind metodele și tehnicile de evaluare.

De altfel, magistrații propuși pentru comisii au obligația prevăzută de art. 7 alin. 2 din Regulament de a declara pe propria răspundere, mai înainte de a își începe activitatea, că nu sunt rude ori afini până la gradul IV și nu au pregătit pentru concurs vreunul dintre candidații înscriși pe liste.

În plus, reclamantul nu poate pretinde în mod rezonabil ca o autoritate publică să nu își mai poată desfășura normal activitatea obișnuită din cauză că de-a lungul timpului, diverșii funcționari ai acesteia au soluționat cereri, contestații, sesizări formulate de reclamant.

Față de aceste împrejurări de fapt și de drept, Curtea – în baza art. 8 alin. 1 și art. 18 din Legea nr. 554/2004 – va respinge acțiunea reclamantului, astfel cum a fost precizată, ca neîntemeiată.

3. Prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate participa la ședințele Secției pentru procurori și ale Plenului CSM, în perioada vacanței funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(Curtea de Apel București - Secția de contencios administrativ și fiscal, sentința nr. 1187 din 2 aprilie 2013, Dosar nr. 8118/2/2012)

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 30.10.2012, reclamanta Asociația Magistraților din România (A.M.R.), în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, a solicitat anularea Hotărârii nr. 918/23.10.2012 a Plenului C.S.M., precum și suspendarea acestei hotărâri .

În motivare, reclamanta a arătat că, prin hotărârea a cărei anulare se solicită, adoptată cu majoritate de voturi, Plenul CSM, „după suplimentarea ordinii de zi, și-a însușit punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios

privind interpretarea dispozițiilor art. 12 alin. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii și a stabilit că prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate participa la ședințele Secției pentru procurori și ale Plenului CSM, în perioada vacanței funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”

Așa cum rezultă din datele făcute publice, hotărârea menționată are la bază nota nr. 28017/1154/DLDC/28035/ST/2012 a Direcției legislație, documentare și contencios, care a fost însușită ca atare prin Hotărârea 370 din 22.10.2012 a Secției pentru procurori din cadrul CSM.

În esență, atât nota cât și Hotărârea nr. 380 rețin că:

- Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, nu conține prevederi privind reprezentarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul CSM în perioada vacantării funcției de procuror general al acestui parchet. Textul art. 28 alin. 1 din actul normativ menționat se referă la „procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”;

- această prevedere este transpusă de o manieră identică în art. 12 alin. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a CSM;

- funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este omoloagă celei de președinte al Î.C.C.J., iar prin Hotărârea nr.620/10.09.2009 a secției pentru judecători s-a dispus delegarea vicepreședintei Înaltei Curți de Casație și Justiție în funcția de președinte al instanței supreme;

- art. 7 alin. 3 din Regulamentul de ordine interioară al Parchetelor, aprobat prin ordinul Ministrului Justiției nr.529/C/2007 prevede că: „în perioada absenței procurorului general sau a inadmisibilității executării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea, prim-adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept în exercitarea atribuțiilor ce îi revin în această calitate, or vacantarea funcției de procuror general prin expirarea mandatului se încadrează în prima ipoteză prevăzută de text;

- procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este de drept membru al Consiliului Superior al Magistraturii, tocmai în considerarea acestei calități și nu există nici interdicție legală expresă privind participarea primului său adjunct la ședințele Secției pentru procurori a C.S.M.

Reclamanta consideră că Hotărârea nr.918/23.10.2012 a Plenului CSM este contrară dispozițiilor și principiilor constituționale, reglementărilor cu caracter organic cuprinse în legile privind statutul magistraților și funcționarea CSM, la care adaugă în mod nepermis.

În argumentarea acestui punct de vedere, reclamanta a aratat următoarele:

1.Potrivit prevederilor art. 133 lit. c din Constituția României, revizuită în anul 2003, unul din membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii este „procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Textul constituțional este reluat *ad litteram* în art.28 alin.1 din Legea nr.317/2004 modificată și republicată privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu referire la participarea procurorului general la lucrările secției pentru procurori.

Prin Hotărârea nr. 370/22.10.2012 a acestei din urma secții se arată expres că: „funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este singura funcție din sistemul judiciar care nu poate fi ocupată prin delegare”.

2. Atât Nota Direcției legislație, documentare și contencios, cât și Hotărârile adoptate pe baza ei (nr. 370/22.10.2012; respectiv nr.918/23.10.2012) justifică soluția criticată prin preocuparea „pentru asigurarea cvorumului necesar desfășurării ședințelor Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii”. Or, această grijă este cu totul nefondată, în condițiile în care Constituția și Legea nr. 317/2004 prevăd că secția respectivă este compusă din 5 (cinci) procurori, la care se adaugă procurorul general al Parchetului de pe lângă malta Curte de Casație și Justiție și ministrul Justiției.

Chiar reală dacă ar fi, această îngrijorare nu justifică în nici un mod situația absurdă și inadmisibilă care s-a

creat, și anume că printr-o hotărâre a CSM să se adauge la Constituție, la legea organică de funcționare și la propriul regulament.

3. Atât Constituția, cât și Legea nr.317/2004, se referă expres la cei trei membri de drept ai CSM: ministrul justiției, președintele Î.C.C.J. și procurorul general al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J., fără nicio referire la posibilitatea substituirii/delegării de competențe ori înlocuirii titlurilor.

În notă, ca și în hotărârea nr.370/22.10.2012, se menționează că interdicțiile trebuie să fie exprese. Dimpotrivă, reclamanta consideră că excepțiile (și anume posibilitatea înlocuirii titularilor de drept) trebuie să fie prevăzute ca atare în actele normative, ceea ce nu s-a întâmplat, și nu deduse prin interpretări extensive fără nici un temei.

De altfel, în ultimii 8 ani de existență ai CSM (luând ca reper temporal anul 2004, al adoptării Legii nr. 317/2004) au existat numeroase situații când, din diferite motive, inclusiv prin vacantarea postului, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, ministrul justiției ori procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au fost în imposibilitate de a participa la lucrările CSM. Niciodată nu s-a pus măcar problema desemnării unor vicepreședinți/secretari de stat/adjuncți care să îi înlocuiască.

Sub acest aspect, referirile la situația doamnei judecător B.L., vicepreședintă a Înalta Curte de Casație și Justiție la un moment dat, sunt cu totul neavenite.

Prin Hotărârea nr.620/10.09.2009 a secției pentru judecători a CSM, domnia sa a fost delegată în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și în această din urmă calitate a participat la ședințele CSM. Actualul prim adjunct al procurorului general de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost delegat (nici nu ar fi legal posibil) ca

procuror general, astfel încât cele două situații sunt de necomparat.

4. Pentru a eluda dispozițiile constituționale și legale, nota internă pe care se întemeiază hotărârile face apel la un alt regulament, de data aceasta cel de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 529/C/2007, care prevede în art. 7 alin.3 că: „în perioada absenței procurorului general sau a imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea, prim- adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept în exercitarea atribuțiilor ce îi revin în această calitate, iar în cazul absenței acestuia sau al imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea, atribuțiile sunt exercitate de drept de adjunctul procurorului general”.

În logică, desigur profund criticabilă, a hotărârii atacate, ar urma probabil ca în cazul absenței primului-adjunct al procurorului general la lucrările CSM să participe un adjunct și, de ce nu, un șef de secție ori un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Este desigur, un argument *ad absurdum* care evidențiază inconștiența tezei privind reprezentarea „în cascadă” a unor funcții pe care Constituția și legea nu le prevăd ca fiind transmisibile.

Cu privire la cererea de suspendare a executării actului administrativ, întemeiată pe art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 rep., reclamanta consideră că sunt în mod cumulativ și pe deplin întrunite cerințele prevăzute de aceste texte legale. În opinia acesteia, există un „caz bine justificat”, în accepțiunea data acestei noțiuni prin art. 14 din Legea nr. 554/2004. Faptul ca forul suprem al puterii judecătorești încalcă de o manieră flagrantă Constituția și legile, ca funcționează într-o componență nelegală și va adopta hotărâri importante într-o astfel de compunere, prezintă o gravitate deosebită. Din aceste

împrejurări rezultă și urgența unei astfel de solicitări, iminența unor hotărâri nelegale, atacabile în justiție, ca și urmările create de aceasta situație fiind evidente și de neacceptat.

Pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii formulate de reclamanta Asociația Magistraților din România, în principal, ca lipsită de interes, iar în subsidiar, ca neîntemeiată, din următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Art. 2 alin. (1) lit. a) din același act normativ definește persoana vătămată ca orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, tară personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Lit. r) din același articol stipulează faptul că interesul legitim public este interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea

nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice.

Or, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a emis prezenta hotărâre tocmai în vederea asigurării interesului legitim public care vizează realizarea competenței autorităților publice, în speță constituirea și funcționarea legală și eficientă a secțiilor și Plenului.

Interesul reprezintă folosul practic, material sau moral, pe care îl urmărește titularul acțiunii și trebuie să fie legitim, personal, născut și actual. Interesul constituie una dintre condițiile generale ce trebuie îndeplinite în cadrul oricărui proces civil, atât în momentul promovării acțiunii, cât și ulterior, cu ocazia întocmirii actelor procedurale.

În speță, este operabil principiul specialității capacității de folosință a persoanelor juridice fără scop lucrativ, preluat în cuprinsul dispozițiilor art. 206 alin. 2 din Noul Cod civil și potrivit căruia acestea pot avea doar acele drepturi și obligații care sunt necesare pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut.

Actul atacat este o hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii cu caracter pur organizatoric, intern, prin acesta dându-se eficiență atât dispozițiilor regulamentare care dispun cu privire la situația vacanței funcției de procuror general, cât și ordinului emis de procurorul general prin care prim - adjunctul procurorului general a fost delegat pe o perioadă de 6 luni pentru a asigura interimatul funcției de procuror general.

Prin urmare, în raport de cele în precedent inserate, se apreciază că, în speță, este lipsită de interes acțiunea prin care o asociație profesională solicită anularea unui act organizatoric, intern, în realizarea competenței unei instituții publice, și fără a avea vreo legătură cu scopul asociației, stabilit de către lege sau statutul său.

În ceea ce privește capătul de cerere privind anularea actului care face obiectul acțiunii deduse judecății, pârâtul solicită respingerea acestuia ca neîntemeiat, din următoarele considerente:

Din studiul Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, s-a constatat că acest act normativ nu conține prevederi privind reprezentarea Ministerului Public în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii în perioada cuprinsă între data vacantării funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și data ocupării acesteia.

În perioada vacanței funcțiilor de conducere din sistemul judiciar *lato sensu* (instanțe, parchete, Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii) legiuitorul a reglementat situația interimatului funcțiilor de conducere în cuprinsul legislației primare și secundare, rațiunea acestei reglementări fiind asigurarea funcționalității instituțiilor din cadrul acestui sistem.

Astfel, în situația vacanței funcției de procuror general, având în vedere necesitatea constituirii legale a secției pentru procurori, respectiv a Plenului, devin aplicabile dispozițiile din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul Ministrului Justiției nr.529/C/2007.

Potrivit art. 7 alin. (3) din Regulamentul de ordine interioară al parchetelor, aprobat prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 529/C/2007, cu modificările și completările ulterioare, „în perioada absenței procurorului general sau a imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea, prim-adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept în exercitarea atribuțiilor ce îi revin în această calitate, iar în cazul absenței acestuia sau al imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea,

atribuțiile sunt exercitate de drept de adjunctul procurorului general”.

Totodată, dispozițiile art. 8 lit.a) din regulament prevăd că prim-adjunctul procurorului general exercită atribuțiile procurorului general în cazul absenței acestuia sau a imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia.

Plenul a constatat în mod corect că dispozițiile art. 7 alin. (3) din Regulament, precum și cele ale art. 8 lit.a) nu fac distincție între atribuțiile constituționale sau legale în exercitarea cărora prim-adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept pe procurorul general, precizând doar că este vorba despre atribuțiile ce îi revin în această calitate.

Având în vedere acest aspect, precum și faptul că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, tocmai în considerarea calității pe care o deține, conform art. 133 alin. (2) lit. c) din Constituția României, revizuită și a art. 3 lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, și întrucât interdicțiile trebuie prevăzute în mod expres de lege, Plenul a constatat că prim-adjunctul procurorului general poate participa la ședințele Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, având aceleași atribuții și competențe pe care le are procurorul general.

Pentru identitate de rațiune, s-a apreciat că prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate participa la ședințele Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în caz de vacanță a funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că în speță nu se pune problema „legiferării” de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin cererea formulată la data de 12.03.2013, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat cerere de intervenție în interesul pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii.

În referire la admisibilitatea cererii de intervenție accesorie, intervenientul a arătat ca, prin structura stabilită de Constituție și de Legea nr. 317/2004, Consiliul Superior al Magistraturii este compus din reprezentanți ai magistraților, aleși dintre aceștia, din reprezentanți ai societății civile, precum și din reprezentanții Ministerului Justiției, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Ministerului Public, respectiv ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Totodată, prin atribuțiile funcționale stabilite în cuprinsul prevederilor art. 70 și următoarele din Legea nr. 304/2004 rep. privind organizarea judiciară, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce și coordonează activitatea Ministerului Public și reprezintă Ministerul Public în relațiile cu celelalte autorități publice și cu orice persoane juridice sau fizice, din țară sau din străinătate.

Din analiza textelor mai sus menționate, se poate concluziona că legiuitorul, în momentul stabilirii componenței Consiliului Superior al Magistraturii, a urmărit o reprezentare a tuturor factorilor implicați în înfăptuirea justiției, respectiv magistrații, Ministerul Justiției prin ministrul justiției, Înalta Curte de Casație și Justiție prin președintele acestei instituții și Ministerul Public prin procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Deci, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este membru de drept în Consiliul Superior al Magistraturii în considerarea

calității sale de reprezentant al Ministerului Public.

În absența procurorului general, s-ar putea ajunge la situația ca Ministerul Public să nu fie reprezentat în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, deși acest organism are nu doar atribuții ce vizează cariera și drepturile magistraților, ci și prerogative ce privesc activitatea întregului Minister Public.

Prin admiterea punctului de vedere exprimat de reclamanta Asociația Magistraților din România potrivit cu care doar procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate participa la ședințele Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, fără posibilitatea înlocuirii sau delegării competențelor în cazul vacanței postului, s-ar încălca dreptul subiectiv al Ministerului Public de a avea un reprezentant legal în cadrul CSM, drept consfințit de prevederile art.133 alin. 2 lit. c din Constituția României și de art. 3 din Legea nr. 317/2004.

Din argumentele mai sus expuse, se consideră că sunt întrunite condițiile art. 49 alin. 3 și art. 52 alin. 1 din Codul de procedură civilă, interesul Ministerului Public fiind justificat de dreptul subiectiv al acestuia de a avea un reprezentant propriu în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, drept ce ar fi încălcat prin admiterea acțiunii reclamantei Asociația Magistraților din România.

Pe fondul cauzei, intervenientul a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând în esență că hotărârea atacată a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor constituționale și legale în vigoare.

La data de 11.03.2013, S.I.S. a formulat cerere de intervenție voluntară, în temeiul art.62 alin.2 NCPC, prin care a solicitat obligarea Consiliului Superior al Magistraturii, prin Inspekția judiciară, să analizeze petițiile pe care le-a adresat.

În motivare, intervenienta a arătat că, prin patru petiții adresate CSM în perioada 2010-2012, a solicitat analizarea soluțiilor date în mai multe dosare civile și penale, soluții care prin nelegalitate lor dovedesc ca magistrații cărora le-au fost repartizate cauzele în discuție, au încălcat dispoziții legale de drept material sau procedural, ceea ce a avut drept urmare prejudicierea intervenientei, în calitatea sa de avocat, dar și a unei cliente care a decedat în condiții suspecte.

Cu toate acestea, de fiecare dată, Inspekția judiciară a apreciat că nu se identifică fapte care să constituie abateri disciplinare.

În ședința publică din data de 26.03.2013, Curtea a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție formulată de intervenienta S.I.S..

Preliminar, se impune precizarea că, deși cererea de intervenție a fost întemeiată pe dispozițiile noului Cod de procedură civilă, Curtea a apreciat că în cauza nu sunt incidente aceste reglementări.

În acest sens, Curtea a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art.3 alin.1 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite după intrarea acestuia în vigoare. În cauză, acțiunea dedusă judecății a fost promovată de AMR la data de 30.10.2012, la o dată anterioară intrării în vigoare a Codului de procedură civilă (15.02.2013). Prin urmare, cererii de intervenție formulată de intervenienta S.I.S. îi sunt aplicabile dispozițiile vechiului Cod de procedură civilă, anume art.49 și urm., referitoare la cererea de intervenție voluntară principală. Pentru a pronunța soluția respingerii cererii de intervenție ca inadmisibilă, Curtea a reținut că obiectul acesteia vizează alte acte decât acela dedus judecății prin

cererea principală, fără vreo legătură între ele, astfel că intervenienta nu a fost în măsură a justifica vreun interes în soluționarea cererii sale în cadrul procesual configurat de reclamanta AMR.

Cât privește cererea de intervenție accesorie formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în interesul pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea a admis-o în principiu, în ședința din data de 26.03.2013, reținând că intervenientul a justificat interesul în promovarea acesteia câtă vreme actul a cărui anulare se solicită se referă practic la posibilitatea reprezentării Ministerul Public în CSM și de către o altă persoană decât aceea a procurorului general.

Cât privește excepția lipsei de interes a AMR în formularea cererii de anulare a Hotărârii Plenului CSM nr.8/2012, invocată prin întâmpinare de pârâtul CSM, Curtea o apreciază ca nefondată.

Astfel cum s-a reținut în mod constat în jurisprudența și doctrina de specialitate, una din condițiile generale de exercitare a oricărei acțiuni în justiție este interesul, care se concretizează prin folosul pe care l-ar putea obține partea în urma activității procesuale purtate. Interesul trebuie să fie legitim, adică să fie conform ordinii de drept, să fie personal, adică să fie propriu celui care promovează acțiunea, să fie născut și actual, în sensul că se află în ființă la data promovării acțiunii și pe tot timpul exercitării acesteia.

Vătămarea susceptibilă a genera dreptul la acțiunea în contencios administrativ, în sensul art. 1 din Legea nr. 554/2004, nu se confundă cu îndeplinirea condiției interesului în promovarea acțiunii, ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, în sens larg.

În acest context, Curtea reține că reclamanta se legitimează în calitate de persoana juridică fără scop patrimonial, fiindu-i recunoscută utilitatea publică prin

H.G. nr.530/2008 și, față de scopul înființării acesteia, astfel cum a fost menționat în art.5 din Statutul AMR, recte apărarea intereselor magistraților în raport cu celelate subiecte de drept, văzând și dispozițiile art.1 din Legea nr.554/2004, se constată că AMR a justificat indubitabil interesul promovării acțiunii.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că acțiunea reclamantei este neîntemeiată, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare:

Prin Hotărârea nr. 918/23.10.2012, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și-a însușit punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios privind interpretarea dispozițiilor art. 12 alin.6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii și a stabilit că prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție poate participa la ședințele Secției pentru procurori și ale Plenului CSM, în perioada vacanței funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Potrivit art. 12 alin. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, "la lucrările secției pentru procurori participa procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și ministrul justiției".

Dispozițiile regulamentului anterior menționat au fost emise în aplicarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, iar acelea statuate prin hotărârea a cărei anulare se solicită în prezenta cauză au valoarea unei norme interpretative.

Curtea reține că Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, nu conține vreo prevedere expresa referitor la posibilitatea participării prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta

Curte de Casație și Justiție la ședințele Secției pentru procurori și ale Plenului CSM, pentru ipoteza vacanței funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Într-adevăr, art.28 alin. 1 din lege prevede că: " (1) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție participă la lucrările Secției pentru judecători, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la lucrările Secției pentru procurori, iar ministrul justiției, la lucrările ambelor secții. (2) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, ministrul justiției și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au drept de vot în situațiile în care secțiile îndeplinesc rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare. (3) Reprezentanții societății civile participă numai la lucrările Plenului Consiliului Superior al Magistraturii."

Tot astfel, art. 133 alin. 2 lit. c din Constituția României prevede ca procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție are calitatea de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, dispoziții preluate și de art. 3 din Legea nr. 317/2004.

Contrar celor afirmate de către reclamantă, Curtea apreciază ca dispozițiile interpretative materializate în cuprinsul Hotărârii Plenului CSM nr.918/23.10.2012 nu adaugă la lege, ci au fost emise tocmai în executarea acesteia, cu luarea în considerare a cadrului legislativ existent în vigoare la momentul emiterii acestora.

În acest sens, Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art.140 alin.1 lit.b din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară s-a statuat că „Prin Regulamentul de ordine interioară al parchetelor se stabilesc: b) atribuțiile procurorilor generali, prim-procurorilor și ale adjuncților acestora, ale procurorilor

inspectori, ale procurorilor șefi și ale procurorilor, precum și ale celorlalte categorii de personal”.

Art.7 alin.3 din Regulamentul de ordine interioară al Parchetelor, aprobat prin ordinul Ministrului Justiției nr.529/C/2007 prevede că: „În perioada absenței procurorului general sau a imposibilității exercitării funcției, indiferent de cauza acesteia, inclusiv revocarea, prim-adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept în exercitarea atribuțiilor ce îi revin în această calitate (...)”.

Rezultă în raport de dispozițiile legale anterior citate că, pentru ipoteza imposibilității exercitării funcției de către procurorul general, intervine, de drept, înlocuirea acestuia, în exercitarea tuturor atribuțiilor ce îi revin, de către prim-adjunctul procurorului general.

Astfel cum în mod corect a subliniat și emitentul actului atacat, dispozițiile art. 7 alin. (3) din Regulament nu fac distincție între atribuțiile constituționale sau legale în exercitarea cărora prim-adjunctul procurorului general îl înlocuiește de drept pe procurorul general, precizând doar că este vorba despre atribuțiile ce îi revin în această calitate.

Interpretarea Plenului CSM dată textului art.12 alin.6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii în sensul celor arătate a avut la bază un raționament logico-juridic corect, iar raportarea la economia altor acte normative este una judicioasă.

În acest sens, Curtea apreciază că dispozițiile Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu pot fi privite în mod izolat, acestea reprezentând o parte componentă a normelor care reglementează autoritatea judecătorească, cu care interferează în mod necesar. Semnificative în acest sens sunt dispozițiile Capitolului VI din Constituția României intitulat „Autoritatea

judecătorească”, structurat în 3 secțiuni, după cum urmează: Secțiunea 1- Instanțele judecătorești, Secțiunea 2 - Ministerul Public și Secțiunea 3 –Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin urmare, în contextul în care dispozițiile Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu au reglementat în mod expres ipoteza perioadei absenței procurorului general sau a imposibilității exercitării funcției, interpretarea normei reglementate la art.12 alin.6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii prin raportare la dispozițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și a actului normativ de punere în aplicare a acesteia constituie un demers fundamentat practic de același rațiuni ce au stat la baza organizării Ministerului Public conform normelor anterior citate, anume asigurarea desfășurării activității autorității publice în bune condițiuni, în acord cu dispozițiile constituționale și legale ce o reglementează.

Curtea nu împărtășește opinia reclamantei, exprimată oral, în concluziile formulate la termenul din data de 26.03.2013, în sensul că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se legitimează în calitate de membru de drept al CSM, ca organ unipersonal, iar nu ca reprezentant al Ministerului Public.

Dispozițiile art.133 alin.2 din Constituția României prevăd următoarele: *”(1) Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției. (2) Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori; b) 2 reprezentanți ai societății civile, specialiști*

în domeniul dreptului, care se bucură de înaltă reputație profesională și morală, aleși de Senat; aceștia participă numai la lucrările în plen; c) ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. (3) Președintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales pentru un mandat de un an, ce nu poate fi reînnoit, dintre magistrații prevăzuți la alineatul (2) litera a). (4) Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani. (5) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau prin vot secret. (6) Președintele României prezidează lucrările Consiliului Superior al Magistraturii la care participă. (7) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la articolul 134 alineatul (2).”

În conformitate cu dispozițiile art.3 din Legea nr. 317/2004, *”Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 9 judecători și 5 procurori, aleși în adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, care compun cele două secții ale Consiliului, una pentru judecători și una pentru procurori; b) 2 reprezentanți ai societății civile, specialiști în domeniul dreptului, care se bucură de înaltă reputație profesională și morală, aleși de Senat; c) președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, reprezentant al puterii judecătorești, ministrul justiției și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care sunt membri de drept ai Consiliului.”*

Dispozițiile constituționale și legale anterior menționate stabilesc fără echivoc componența Consiliului Superior al Magistraturii, membrii acestuia provenind din rândurile judecătorilor/procurorilor, ca reprezentanți ai magistraților, precum și din societatea civilă. Alături de acești membri aleși, fac parte de drept din

Consiliu președintele Î.C.C.J., ca reprezentant al puterii judecătorești, ministrul justiției și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pe de altă parte, Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 71 din Legea 304 /2004, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă Ministerul Public în relațiile cu celelalte autorități publice și cu orice persoane juridice sau fizice, din țară sau din străinătate, Ministerul Public fiind, potrivit reglementărilor constituționale, parte componentă a autorității judecătorești.

Prin urmare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se legitimează în calitate de membru de drept al Consiliului, în considerarea calității de reprezentant al Ministerului Public.

De altfel, aceasta a fost și rațiunea pentru care în cauză a fost admisă în principiu cererea de intervenție accesorie a Ministerului Public, reclamanta însăși punând concluzii în sensul admisibilității acestei cereri.

În raport de argumentele de fapt și de drept, Curtea constată că actul atacat este legal și, prin urmare, cererea reclamantei de anulare a acestuia se impune a fi respinsă, ca neîntemeiată.

Cat privește cererea de suspendare a Hotărârii Plenului CSM nr.918/23.10.2012, Curtea reține că suspendarea executării actului administrativ se poate dispune în temeiul art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004, dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: să existe un caz bine justificat și pentru prevenirea unei pagube iminente.

În privința primei condiții, dispozițiile art.2 alin.1 lit.t lămuresc conținutul noțiunii de *cazuri bine justificate*, aceasta referindu-se la împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de

natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

În cauză, reclamanta, la solicitarea instanței, a prezentat pe larg argumentele sale în susținerea cererii de suspendare a hotărârii în discuție, însă motivele invocate de aceasta sub aspectul îndeplinirii cazului bine justificat nu ating cerința impusă de lege.

Într-adevăr, argumentele reclamantei legate de imposibilitatea participării prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la ședințele Secției pentru procurori și ale Plenului CSM, în perioada vacanței funcției de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, presupun, astfel cum s-a arătat anterior, o analiză riguroasă a cadrului legislativ aplicabil, iar nu una sumară a aparenței dreptului, compatibilă cu procedura suspendării actului, pe calea căreia pot fi dispuse numai măsuri provizorii, nefiind permisă prejudecarea fondului litigiului.

De altfel, se constată că motivele expuse de către reclamantă în susținerea cazului bine justificat sunt identice cu cele invocate în cererea de anulare a hotărârii Plenului CSM, iar analiza pe fond a relevat tocmai netemeinicia cererii de anulare.

Din moment ce Curtea a reținut neîntrunirea în speță a cazului bine justificat, nu se va mai analiza în ce măsură reclamanta a probat îndeplinirea cerinței privind paguba iminentă, un astfel de demers apărând ca lipsit de interes, față de art. 14 din Legea nr. 554/2004, care prevede în mod neechivoc că suspendarea nu poate opera decât atunci când cele două condiții sunt îndeplinite cumulativ.

Pentru considerentele de fapt și de drept expuse, Curtea va respinge cererea de suspendare, ca neîntemeiată. Față de soluția dată cererii principale, Curtea va dispune admiterea cererii de intervenție formulată de Ministerul Public în interesul pârâtului CSM.